

vode počitka

letnik 35, številka 7-8/2019

revija za evangelijsko duhovnost

»Bog je dober, utrdba ob dnevu stiske
in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.«

Nahum 1,7

Vode počitka

kazalo

ZAUPNO	4	O grešnik, pridi k Jezusu, saj Bog je milostljiv
ZAŠČITNIŠKO	8	Kdor ima Boga, je vedno v večini
DAREŽLJIVO	12	Bog daje moč omagujočemu
SADONOSNO	14	Potrpežljivost
STARODAVNO	16	Stari Zvesti
MELODIČNO	18	Nova pesem

- KRITIČNO 20 Kaj sem: goba ali hrast?**
- POMNOŽENO 22 Služenje razmnožuje ljubezen**
- SVETOVALNO 26 Zbudimo se iz »laodikejskega«
dremeža!**
- UMIRJENO 30 Le v Bogu počivaj, moja duša**
- ANALITIČNO 32 Farizej Simon, grešnica, Jezus in jaz**
- MODRO 38 Modrosti in citati**

mag. Peter Golob, urednik

O grešnik, pridi k Jezusu, saj Bog je milostljiv

»O grešnik, pridi k Jezusu, saj Bog je milostljiv«, je naslov znane krščanske pesmi, ki jo je napisal ameriški duhovnik in avtor krščanskih pesmi, John H. Stockton. Večino življenja se je boril z boleznijo, zato je duhovnik postal šele, ko je bil star 44 let. Toda njegovo zdravje je bilo še naprej zelo slabo, zato je moral večkrat na bolniški dopust. Kadar se mu je zdravje izboljšalo, je svoje moči porabil za pisanje pesmi. John H. Stockton je pesem »O grešnik, pridi k Jezusu« (angleško »Come, every soul by sin oppressed«) napisal leta 1869. Pesem je izšla leta 1874 z novim naslovom »O, veruj le« (angleško »Only trust Him«). Naslov so ji spremenili, ker so želeli, da bi pesem bolj direktno povedala, kako priti k Jezusu, torej z vero v Jezusa. John H. Stockton se je istega

leta pod težo boleznimi upokojil in tri leta kasneje, ko je bil star 64 let, umrl.

Pesem »O, veruj le« se je začela prepevati na množičnih krščanskih prebujenjih in konferencah, na katerih je pridigal ameriški evangelist Dwight L. Moody. Pesmi hvalnice, ki so vključevale povabilo k osebni odzivu na evangelijsko sporočilo, so bile bistven del tovrstnih bogoslužij verskih obnov. Po blagoslovljenih pridigah je himna, ki je sledila, poslušalcem omogočila, da se odzovejo. Zato je moralo biti besedilo enostavno, vendar ne pusto. In glasba je morala biti preprosta, vendar ne klišejska. Refren pesmi je moral biti neposreden in oseben, da je vsakega poslušalca povabil, naj se odzove Jezusovemu evangeliju.

Skladba »O, veruj le«, duhovnika Johna H. Stocktona, je izpolnila večino teh kriterijev; tako so menili pridigarji, ki so jo prvotno začeli vključevati v svoje programe bogoslužij. V nekaterih pesmaricah so poleg te pesmi našli izpisano vrstico iz Svetega pisma, ki ima sorodno sporočilo kakor ta pesem, kjer

Jezus pravi: »Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam.« (Mt 11,29)

Skladba »O, veruj le« se začne z besedami »O grešnik, pridi k Jezusu«, ki so zelo podobne besedam iz znamenite krščanske hvalnice angleškega evangelista in skladatelja Charlesa Wesleyja z naslovom »Pridite, grešniki na evangelijsko pojedino« (angleško »Come, sinners, to the gospel feast«). Obe pesmi predstavljata primere lepe poezije, združene z bogato, svetopisemsko utemeljeno teologijo. Nekdo je nekoč dejal, da če bi ostali brez vseh Svetih pisem, bi lahko večino njegove vsebine spoznali iz takšnih krščanskih pesmi oziroma hvalnic.

Pesem »O, veruj le« nas tudi opominja, da je naše sodelovanje v cerkvi več kot tedenska obveznost ali opravilo. Na Cerkev glejmo kot na družinski obrok, kjer ima vsak svoj stol in svojo vlogo in kjer so prav vsi dobrodošli. Vsaka duša je namreč Jezusov gost, zato nikogar ne moremo zavrniti, češ da ni povabljen, niti mimo nobenega

praznega stola ne moremo iti, brez da bi nas zaskrbelo za brata ali sestro. To veselo sporočilo dobrodošlice in medsebojne navezanosti mora biti naše vodilo, ki ga moramo spodbujati in gojiti v naših cerkvah in v naših življenjih, kajti namen naše vere je odrešitev in posvečenje duš.

Hvalnica »O, veruj le« se osredotoča na očiščevalno moč Jezusove »svete krvi«. Jezusova kri je dragocena, ker nas odrešuje iz primeža zla in postave. Jezus je okusil smrt namesto nas in nam s tem omogočil, da je lahko vsakdo rešen. Bog nam ponuja brezplačno odrešenje, ki ga lahko sprejmemo z vero v Jezusa. Njegova dragocena kri izbriše vse naše grehe enkrat za vselej in hvala Bogu za to! Bog ne vidi naših grehov zaradi dragocene krvi Jezusa Kristusa, kajti kri jih enostavno zbriše, kakor veter razpihne oblake. Kristusova kri nas zbliža z Bogom in drugega z drugim, kajti celotna vesoljna Cerkev po vsem svetu je Božja družina in vsi smo med sabo bratje in sestre. Kristusova kri nam daje mir, kajti ni kraja na svetu, kjer bi lahko

našli mir, razen pod senco križa; Jezusovi zapuščini sta namreč veselje in mir. Po Kristusovi krvi smo tudi opravičeni, kajti Bog zaradi nje zbrise naše krivde celo iz svojega spomina. Kri nas tudi očiščuje vseh vsakodnevnih grehov, če le ostajamo v občestvu z Bogom in Cerkvijo. Končno nam Kristusova kri daje tudi smelost za dan sodbe.

Hvalnica »O, veruj le« je bila prvotno napisana za množična krščanska prebujenja in velika bogoslužja, namenjena verskim obnovam. Čeprav so danes

takšna verska prebujenja redka, so pesmi iz tistih časov in dogodkov še vedno jasna, pomembna in uporabna. Sporočila krščanskih hvalnic iz časov verskih prebujenj, ki so se zgodila pretežno v Angliji in Ameriki večinoma v 18. in 19. stoletju, še vedno vabijo nas grešne ljudi, da z vero pridemo k Jezusu, ki nas rešuje s svojo milostjo. Jezus je edini, ki lahko odpusti naše grehe in naše dolgove ter nas reši naših krivd in vsega hudega. Da, Jezus nas bo rešil, Jezus nas bo rešil takoj. Zakaj se ne bi odzvali njegovemu klicu?

O, veruj le

O grešnik, pridi k Jezusu, saj Bog je milostljiv,
on daje pravo srečo mir, zares je zanesljiv.

Refren:

O, veruj le, o, veruj le, s srcem vsem veruj.
On rešuje, on rešuje, vest veselo čuj.

Prelil je svojo sveto kri, da tebe rešil bi,
zato zdaj brž operi se, rešitve v drugem ni.

Refren:

O, veruj le, o, veruj le, s srcem vsem veruj.
On rešuje, on rešuje, vest veselo čuj.

On pot je in resnica vsa, te vodi v pokoj svoj,
življenje večno daje ti, veruj in že bo tvoj.

Refren:

O, veruj le, o, veruj le, s srcem vsem veruj.
On rešuje, on rešuje, vest veselo čuj.

Pridruži Božji Cerkvi se, ki v radosti živi,
saj Jezus bo prišel vsak čas, nas rešil vseh skrbi.

Refren:

O, veruj le, o, veruj le, s srcem vsem veruj.
On rešuje, on rešuje, vest veselo čuj.

O, Jezus, dragi Jezus moj, zdaj ljubim tebe le,
odkar pokazal pot si mi, naj Duh tvoj vodi me.

Refren:

O, veruj le, o, veruj le, s srcem vsem veruj.
On rešuje, on rešuje, vest veselo čuj.

dr. Daniel Brkič

Kdor ima Boga, je vedno v večini

**Dr. Daniel Brkič je pastor
Evangelijske cerkve Dobrega
pastirja Novo mesto in
profesor na protestantski
Teološki fakulteti Univerze v
Zagrebu.**

GOSPOD je rekel: »Dobro sem videl stisko svojega ljudstva, ki je v Egiptu, in slišal, kako vpije zaradi priganjačev; da, poznam njegove bolečine. Zato sem stopil dol, da ga rešim iz rok Egipčanov in ga popeljem iz dežele v lepo in širno deželo, v deželo, v kateri se cedita mleko in med ...« (2 Mz 3,7-8)

Te dni sem na morju bral o brodolomu, ki ga je preživel en sam človek in na razbitinah priplul do samotnega otoka. Tam si je zgradil zaklonišče in čakal, da bi mimo priplula kaka ladja. Končno jo je zagledal, zato je zažgal velik kup zbranega drač-

ja, da bi ga opazili, a so odpluli mimo. Ogenj je zajel tudi njegovo slamnato zaklonišče. Ko je njegov dom zgorel do tal, je brodolomec pomislil: »Z mano je konec!« A šele takrat se je zaradi gorečega zaklonišča dim toliko dvignil, da je bil opazen od daleč. Kapitan je dim opazil, obrnil ladjo in brodolomca rešil. Šele ko je brodolomec izgubil vse, je bil rešen.

Biblična pripoved govori o Božjemu ljudstvu, ki je bilo stoletja v egipčanskem suženjstvu, in je mislilo, da je z njimi konec in da so od Boga pozabljeni. Ravno takrat, ko je bilo najhujše, ko so izgubili vse, so bili rešeni. Tako kot brodolomec iz zgodbe. Samo Bog ve, kaj kot posamezni brodolomci doživljamo na svojih samotnih otokih.

Sveto pismo namenoma odkrito opisuje vsa človeška izkustva, vesela in boleča, in ne moralizira ne idealizira. Ne prikriva nam niti stoka Božjega odposlanca Jezusa Kristusa na križu: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mr 15,34) To ni znak nevere, pohujšanja nad Bogom ali grešna misel, ampak je klic k Bogu, ko smo v temi. V

takšnem mojem kriku Bog prečiščuje moje zaupanje vanj s svojo milostjo. Zato je meni najbližja in najdražja molitev: »Verujem, pomagaj moji neveri.« (Mr 9,24) V vsakem človeku sta hkrati vera in nevera. Kdor nikoli ne dvomi, nikoli niti ne veruje pravilno. Kdor se boji priznati svoje dvome, konča v cinizmu, zagrenjenosti, kriticismu, fanatizmu ter obtiči v duhovni rasti. Tak ne bere Svetega pisma zase, ampak zato, da z njim preceja druge.

Ko se odkrito pogovarjam z ljudmi, mi največkrat zaupajo, da Svetega pisma stare zaveze ne berejo zato, ker je v njem Bog okruten in hlepi po krvi. Žal večina ljudi verjame v Boga, ki ne obstaja, ampak je izdelek njihove projekcije, predstave, domišljije ali pa cerkvene religije. Prelivanje krvi, žrtve, nasilje, kazni, vojni hrup, maščevanje in stalno trpljenje Božjega naroda so glavna vsebina stare zaveze. Toda Bog Svetega pisma ni krvoločni bojevniški Bog. Obstaja samo eden Bog, Bog ljubezni, miru in usmiljenja, ne pa jezni Bog nasilja in vojne. Bog Svetega pisma se ne bojuje proti ljudem, ampak proti zlu,

gre pa za zapis zgodovine Božjega odrešenja. Stara zaveza je bila napisana s Kristusom v mislih (Martin Luther).

Bog se je za svoje ljudstvo zavzel in jih rešil. Videl je njihovo stisko, slišal je njihovo vpitje in stopil dol ter jih rešil iz rok Egipčanov ter jih popeljal v lepo in širno deželo, kjer se je metaforično cedilo mleko in med. Toda kako jih je rešil? Nekdo me je vprašal, ali ni mogel Bog te težave rešiti na manj krut način? Povedal sem, da Judje kljub spornim zapisom dobro poznajo srce svojega Boga, kristjani, ki živimo v času nove zaveze, pa največkrat ne. Ko vprašamo Jude, kaj je počel Bog, ko je videl mrtve Egipčane na obali Rdečega morja, pravijo, da je Bog takrat jokal. Takšno tolmačenje Svetega pisma je tolažeče in pravilno. V babilonskem Talmudu (Megilla 10b) je zapisano, da so hoteli angeli v nebesih zaradi Božje zmage nad pobitimi Egipčani prepevati, a jih je Sveti Bog ukoril: »Delo mojih rok se utaplja v morju, vi pa hočete peti vesele pesmi!« Kako malo vem o Božjem sočutnem srcu, ker sodim po svojem zlobnem srcu.

Boga je nemogoče opisati, ker je onkraj vseh podob, zato iz njega ne moremo narediti malika in ga posedovati. Da so lahko pisci Svetega pisma izrekli neizrekljivo, so pri opisu Boga uporabili antropomorfizem in personifikacijo. Navedeni glagoli to potrjujejo: Gospod je videl stisko, slišal vpitje, stopil dol in jih rešil iz rok Egipčanov. Vse to velja za vsakega posameznika. Desni razbojnik je dokaz, da je lahko celo do konca zapravljen in zavoženo življenje rešeno: »Še danes boš z menoj v raju.«

Skladno s Štefanovim govorom, zapisanim v Apostolskih delih, je bilo Božje ljudstvo stiskano v suženjstvu Egipta štiri sto let. To je kakih 146.000 dni. Zakaj je Bog čakal tako dolgo? Kje je bil toliko časa? Ali je na njih pozabil? Suvereni Bog se je odločil, da nam tega ne pove, pove pa nam, da je bil ves ta čas njihov družabnik in da niso bili sami. Bog ima včasih dober razlog, da molči in odlaša. Če bi takoj odgovoril na naše zahteve, bi postali razvajeni in ne bi nikoli razvili svoje vere in zaupanja vanj. Čudovito je, da je prva oseba Svete Tro-

jice ljubeči Oče, druga oseba je naš Brat, tretja oseba pa je naš Tolažnik. V Bogu imamo Očeta, Brata in Tolažnika.

»Poznam njihove bolečine.« To zagotavlja Bog vesoljstev. On pozna mojo žalost. Sočutni Bog vidi mojo stisko, kot bi jo gledal pod mikroskopom. Sliši moje vpitje na pomoč. »Vpili so, in Gospod je uslišal, iz vseh njihovih stisk jih je rešil.« (Ps 34,18) S svojo mogočno roko zdravi moje zlomljeno srce, obvezuje rane in me rešuje.

Včasih se ustrašim, da sem sam. Zgrabi me panika. Ampak tudi če ostanemo sami, smo z Bogom. Ne bojmo se biti sami z Bogom. Ko smo sami z Bogom, vzpostavimo najpristnejši odnos z Najvišjim. Ko smo sami z Bogom, lažje ovrednotimo svoje duhovno stanje in namenimo posebno pozornost Božjim rečem. Ko smo sami z Bogom, ne pripisujemo uspehov in časti sebi, ampak povečujemo Boga. Ko človek sklene zavezništvo z Vsemogočnim Bogom, so velikani videti kot kobilice (Vance Havner). Martin Luther je rekel, da je človek, ki ima Boga, vedno v večini.

Bog ne le, da vidi, on tudi sliši neslišno vpitje srca. V neki cerkvi je bil gluhi vernik, a je vseeno obiskoval bogoslužja. Vedel je, kako pomembno in dragoceno je občestvo skupnosti. Minilo je mnogo let, a pastor ga še nikoli ni obiskal doma. Po nekem bogoslužju je končno vprašal njegovo ženo: »Sestra Margaret, kako je brat Richard?« »Nič bolje kot vi«, mu je kratko in rezko odgovorila. Pastor je začel poizvedovati, rekoč: »Kako vendar je brat Richard?« »Oh, pastor, že pred tremi leti ste obljubili, da ga boste obiskali, ko vas je prosil, da bi skupaj z njim molili, a vas še vedno ni.« »Razumem, sestra Margaret, ampak ni nujno, da me vabite domov na molitev z njim, saj je brat Richard gluhi in me ne more slišati!« Nato je Margareta pastorju dostojanstveno odvrnila: »Da, pastor, Richard je res gluhi, toda Bog ni gluhi.«

Brez dvoma je krščanska pesem Bog bo skrbel za te (God Will Take Care of You) opogumila na tisoče src po svetu. Napisala jo je pastorjeva žena Civilla D. Martin. Prvič je bila objavljena leta 1905. Njen mož Walter bi moral iti pridigati

v neko oddaljeno cerkev, a je njegova žena nenadoma zelo zbolela, zato je hotel svojo pot odpovedati. Takrat se je oglasil njun majhen sin in rekel: »Oči, ni ti treba ostati doma zaradi mame; Bog bo skrbel zanjo.« Ko se je mož vrnil domov, mu je žena prebrala pesem, ki jo je medtem napisala: »V težkih trenutkih se nič ne boj, Bog bo skrbel za te. Skril te v ljubeči objem bo svoj, on bo skrbel za te ... Bog bo skrbel za te, ves dan, vso noč daje pomoč. Breme preloži nanj. On ti je vselej v bran.« Ta pesem je postala ena najljubših cerkvenih pesmi v prejšnjem stoletju. Zakaj? Ker Bog vidi našo stisko, sliši naše vpitje, pozna naše bolečine in nas rešuje. »Gospod je dober, utrdba ob dnevu stiske, in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.« (Nah 1,7)

Kako se bom odzval na povabilo Božje Besede, je odvisno od moje odločitve. Kitajski pregovor pravi: »Ko začne pihati veter, eni gradijo zidove, da bi se pred njim zaščitili, drugi pa gradijo mline na veter in veter pravilno uporabijo.« Vabim k osebni molitvi, ker brez nje zmanjkuje zraka naši veri.

dr. Katja Brkič Golob

Bog daje moč omagujočemu

Dr. Katja Brkič Golob je teologinja in psihologinja, predavateljica na protestantski Teološki fakulteti Univerze v Zagrebu ter duhovnica in voditeljica slavlne in glasbene skupine v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Ta teden sem prebrala izpoved mlade vernice, ki kljub svoji težki bolezni oznanja evangelij. Zapisala je: »Končno sem se zbudila v bolnišnični sobi. Vide-la sem, da mi iz obrite glave kaplja kri. K meni je pristopila medicinska sestra in me vprašala: 'Tiffany, ali lahko premika-te svoje noge?' Poskusila sem, vendar me noge niso ubogale. Prestrašena in zmedena sem čez nekaj trenutkov ugotovila, da tudi leve roke ne morem premikati in izvedela novico, ki

mi je za zmeraj spremenila življenje. Utrpela sem možgansko kap. Moj svet se je zrušil, moja usta so se zaprla, moje veke so postale težke.«

Komaj 16-letno dekle, ki se je pred tem šest let borilo s hudim možganskim tumorjem, je zdaj utrpelo še možgansko kap, ki je za zmeraj zaznamovala njeno življenje. Pa vendar ji je Bog dal moči, da lahko kljub vsemu še vedno oznanja evangelij po celem svetu ter piše članke in knjige.

Dragi bratje in sestre, kaj naj naredimo, ko se zdi, da so naše življenjske okoliščine nepremagljive, Božje obljube pa predaleč stran od nas?

Spomnimo se, kaj pravi Sveto pismo v knjigi preroka Izaije v 40. poglavju: »Mar ne veš, ali nisi slišal: Gospod je večni Bog, Stvarnik koncev zemlje. Ne omaga in ne opeša, njegova razumnost se ne da raziskati. Omagujočemu daje moč, onemoglemu povečuje vzdržljivost. Mladeniči omagujejo in pešajo, mladci se spotikajo in padajo, tisti pa, ki zaupajo v Gospoda, obnavljajo svojo moč, vzdiguje-

jo trup kakor orli, tekajo, pa ne opešajo, hodijo, pa ne omagajo.«

Naši strahovi, negotovost in spodrsaljaji so gorivo za Kristusovo moč. Ko nas praznina v naših srcih pripelje do brezupa, se zatecimo k Bogu. Čeprav je videti, da upanja ni, Bog ostaja zvest svojim obljubam. Čeprav se počutimo izdane in prevarane, Bog ostaja isti včeraj, danes in na veke. Ko smo utrujeni in izmozgani, ko se počutimo kot zgube, nas Bog ne bo

zapustil. Celo v dolgih letih, ko se v naših življenjih – vsaj na videz – ne zgodi nič dobrega, Božje obljube ostajajo večne in resnične in vsem dostopne.

Kristus je najmočnejša skala in temelj, ki šibke dela močne. Jezus Kristus je kralj in Bog nad vsem, zato se zatekajmo k njemu, kakor nas spodbuja tudi Sveto pismo: »GOSPOD je dober, utrdba ob dnevu stiske, in pozna tiste, ki se zatekajo k njemu.« (Nah 1,7)

Rebeka Jovanović

Potrpežljivost

**Rebeka Jovanović je
sodelavka pri vodenju
molitvenih bogoslužij
v Evangelijski cerkvi
Dobrega pastirja
Novo mesto.**

V Svetem pismu, v pismu Rimljanom 12,12, nam Božja beseda pravi: »Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi.«

Sestavni del našega življenja je stalno čakanje. Čakamo v trgovini, v križišču, pri zdravniku, na mejnem prehodu... Vendar čakanje ima tudi svojo vrednost – povzročča potrpežljivost.

Prebrala sem zgodbo o gospodu Derbiju, ki je bil lastnik podjetja na vzhodni obali Združenih držav Amerike, ko se je odločil zapustiti svoje delo in oditi v zvezno državo Colorado. Naročil je geološke raziskave in

našel zelo bogato zlato žilo v bližnjih planinah. Svoje prijatelje je prepričal, da so investirali v rudnik zlata. Kupili so vso potrebno opremo in pričeli s kopanjem. Ravno ko so odplačali vse kredite, se je zlata žila izgubila. Zlata je bilo vse manj in postajalo je vse slabše kvalitete. Gospod Derbi je moral prodati rudnik in vso opremo ter se vrniti v Denver.

Trgovec, ki je od njega kupil rudnik in opremo, je poklical geologa, da bi še enkrat raziskal rudnik in celotno področje. Ugotovil je, da se le en meter naprej od tam, kjer so prejšnji lastniki prenehali kopati zlato, nadaljuje nova zlata žila. Novi lastnik rudnika je naposled postal najbogatejši lastnik rudnika v državi Colorado.

Samo en meter! Sprašujem se, kolikokrat sem odnehala samo en meter pred ciljem. Kolikokrat smo odnehali, ker nismo videli rezultatov. Kolikokrat se nam zdijo molitve v prazno in pravimo, saj ni rezultatov... Do cilja nas morda loči **samo en meter, samo en korak, samo en stisk roke, samo en objem...** Nikjer v

Svetem pismu ne zasledimo, naj odnehamo, ampak naj **vztrajno molimo**. Lahko si mislimo, kaj si je mislil gospod Derbi, ko je slišal, da ga je do bogastva ločil le en meter.

Kot Božja družina se zbiramo skupaj, da bi molili, ker želimo kopati naprej in ne želimo odnehati, ker smo prepričani, da nas bo Bog uslišal. Potrebno je le vztrajati in čakati na Božji odgovor, kot nas uči tudi

Sveto pismo, ko pravi: »Stanovitnost vam je potrebna, pa boste izpolnili Božjo voljo in tako dosegli, kar je obljubljeno.« (Heb 10,36)

Svojo molitev začnimo in končajmo z zahvaljevanjem, ker verjamemo, da Bog odgovarja na naše molitve. Zato vsak čas prihajajmo pred Boga z veselim srcem, hvaležnostjo in vztrajnostjo. **Do uslišane molitve nas mogoče loči le en meter.**

Tjaša Golobič Štucin

Stari Zvesti

Tjaša Golobič Štucin je teologinja, sociologinja in pedagoginja ter voditeljica skavtske skupine »Royal Rangers« v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

V ameriškem nacionalnem parku Yellowstone se nahaja gejzir z imenom »Old Faithful«, kar v prevodu pomeni »Stari Zvesti«. Za ta gejzir je značilno, da že okoli 200 let vsakodnevno bruhna vročo vodo na približno vsakih 90 minut, in to do 40 metrov visoko. Skozi cel dan se ob gejziru zbirajo množice turistov, da bi videli to naravno čudo.

Ko sem imela priložnost v živo videti ta pojav, sem, medtem ko smo čakali, da gejzir izbruhne, opazovala dogajanje okoli sebe. Minilo je že malo več kot 90 minut, ko naj bi gejzir izbruhnil. Iz tal se je le za nekaj trenutkov pokazalo malo vode, ki

je hitro spet izginila. Čutiti je bilo, kako ljudje postajajo nestrpni. Tako so nekateri spodbujali gejzir, da bi izbruhnil. Govorili so: »Daj že, kaj čakaš, saj ti to zmoreš«. Na drugi strani so se eni ljudje na glas pogovarjali med seboj in se zaskrbljeno spraševali, kaj pa če gejzir ravno tokrat, ko so oni prišli na ogled, ne bo izbruhnil. Minilo je še nekaj minut in gejzir je končno izbruhnil, nas vse pustil brez besed, slišali so se le navdušeni vzkliki gledalcev in potem še aplavz.

Ob vsem tem sem razmišljala: »Bog, ti si kakor ta gejzir, Stari Zvesti. Vsak dan obnavljaš svojo zvestobo in daješ svojo milost. Ti si vir in vreclec življenja. In tudi takrat Bog, ko se nam v težkih situacijah zdi, kot da si nas zapustil in je naša vera na preizkusu, tudi takrat se ne daš premotiti, ampak s svojo ljubečo roko vodiš naše življenje in ob pravem času ponovno daš rešitev. Zato se ti je vredno zahvaljevati in se ti prikloniti. Ti si »Stari«, saj si začetnik vsega živega in boš sodil vsemu živemu, si prvi in poslednji, in ti si tudi »Zvesti«, saj ti, Gospod, nikoli ne razočaraš. Tudi ta gej-

zir bo nekoč prenehal delovati, vse bo prešlo, Bog, ti pa nas nikoli ne boš zapustil.«

Bratje in sestre, dragi prijatelji, ali ni to dovolj velik razlog, da ga slavimo s svojimi hvalnica-

mi. Vsaka težka situacija, ki smo jo v preteklosti doživeli in prestali, je lahko danes razlog za hvalnico zvestemu Bogu, ki je bil in bo z nami. Kajti on je Stari Zvesti.

Lea Brkič

Nova pesem

Lea Brkič je voditeljica veroučnih aktivnosti ter animatorica in moderatorica na področju družbenih dejavnosti v Evangelijski cerkvi Dobrega pastirja Novo mesto.

Znana pesem, ki je sicer stara, pravi: »Dotik tvoj sem začutil, preplaval mir mi je srce ...« Ali ni najlepše, ko začutimo Božji dotik? Nujno ga potrebujemo, da lahko živimo zmagoslavno krščansko življenje. Zelo mi je všeč starozavezni kralj David in njegove življenjske zgodbe. V življenju je imel vzpone in padce. Znašel se je v mnogih težkih življenjskih situacijah, tako kot mi. Zato je potreboval Božji dotik. Ko so ga stiske ohromile, je vedel, kje je upanje in od koga lahko pričakuje pomoč. Njegovo pričevanje je zapisano v 40. psalmu: »Trdno sem upal v Gospoda, pa se je sklonil k meni in uslišal moje klicanje. Potegnil me je iz pogubne

jame, iz blatnega močvirja, moje noge postavil na skalo, utrdil moje korake. Dal mi je v usta novo pesem, hvalnico našemu Bogu.«

David je doživel štiri stvari: Bog ga je rešil iz problema, postavil ga je na trdna tla, utrdil je njegove korake za nadaljnjo pot in mu dal novo pesem. Takoj opazim obširnost Božjega delovanja. Bog Davida ni iz problema zgolj rešil, ampak ga je tudi učvrstil, da po težki preizkušnji ni obstal na istem mestu ali celo gledal nazaj, temveč sta bila njegov pogled in korak usmerjena naprej. Ko je razmišljal o tem, kar je doživel, je iz njegovih ust privrela nova pesem. To ni bila žalostinka, ampak pesem hvalnica.

Ali je to tudi moje pričevanje? Doživela sem podobne situacije, ko sem v svojih stiskah klicala h Gospodu in sem samo od njega pričakovala pomoč. Velikokrat me je potegnil iz jame razočaranja, blatnega močvirja problemov, grehov, bolezni ... in utrdil moj korak, da grem lahko naprej. Takrat je tudi v mojih ustih pesem hvalnica, ki zveni kakor nova pesem,

čeprav sem jo že velikokrat pela in slišala. Nova pesem ni le pesem, ki jo prvič slišimo ali zapojemo. Novo pesem zapojemo vsakič, ko se nas dotakne Bog in po preizkušnjah utrdi naš korak. Takrat ima besedilo sicer že znane pesmi novo sporočilo in v nas zbudi novo hvalnico našemu Gospodu.

Najlepše duhovne himne so nastale takrat, ko so njihovi avtorji doživljali to, kar je doživel kralj David. Težke situacije, iz katerih jih je Bog rešil, ko so klicali na pomoč, so postale

vsebina čudovitih sporočil o Božji veličini, njegovi moči in ljubezni.

Ali si želimo novih pesmi? Dovolimo Bogu, da poseže v naše življenje in z zaupanjem čakajmo na njegov dotik. Tudi takrat, ko smo v pogubni jami ali blatnem močvirju. On je Bog, ki sliši, on je Bog, ki ukrepa. Ko začutimo Božji dotik, lahko staro pesem zapojemo tako, kot da jo pojemo prvič, in to najpomembnejši osebi v našem življenju.

Kaj sem: goba ali hrast?

Čakanje je najtežji del krščanskega življenja. Ko je Jezus odšel v nebesa, je učencem naročil, naj ne odhajajo iz Jeruzalema, temveč naj počakajo na Očetovo obljubo, na izlitje Svetega Duha (Apd 1,4). Večkrat se vprašam: »Gospod, kaj naj počnem, medtem ko čakam?« Čakanje zahteva potrpežljivo zaupanje v Boga. Čakanje pomeni, da računam na Božji čas. Čakanje pomeni, da verjamem, da ima Bog vse pod nadzorom. Čakanje pomeni, da nisem za vse odgovorna jaz. Čakanje me spomni, da nisem Bog.

Nihče ne želi čakati. Na cesti se izognemo čakanju v dolgih vrstah tako, da iščemo druge poti. V nakupovalnih središčih gledamo, pri kateri blagajni je najmanjša gneča. Protestiramo proti dolgim čakalnim vrstam za pregled pri zdravniku. Težko čakamo na izvid o potrjeni diagnozi bolezni. Neučakani smo, preden izvemo za rezultat izpita.

Gospod Bog uporablja čakanje

kot proces, ker hoče, da postanemo to, kar želi narediti iz nas. Medtem ko čakamo, je bolj pomembno, kaj se dogaja v nas, kot pa kaj se dogaja zunaj nas. Bolj pomembno je, kaj Bog počne v nas, kot pa to, kar čakamo. Svetopisemsko čakanje ni pasivno čakanje. Kmetovalec čaka na žetev célo sezono aktivno. Med čakanjem izkazujemo svojo zrelost in disciplino. Vsako čakanje izraža potrpežljivo zaupanje. S čakanjem priznavamo Božjo suverenost: da ima Bog vse pod nadzorom in da je Božji čas najboljši čas.

Živimo v svetu, kjer se mora vse zgoditi urgentno in na instant način, Sveto pismo pa uči drugače: »Upam v Gospoda, moja duša upa, čakam na njegovo besedo, moja duša čaka na Gospoda bolj kakor stražarji na jutro, stražarji na jutro.« (Ps 130,5-6) Gre za slikovit in poetičen psalmistov opis čakanja na Gospoda. Beseda »čakanje« se celo ponavlja, s čimer je poudarjeno hrepenenje in pričakovanje. Ali

veste, česa se vsak stražar ponoči najbolj veseli? Jutra. Kajti noči so zanj dolge kot večnost.

Včasih se sprašujem, kaj naj počnem, medtem ko čakam. Ko čakam na Gospoda, moram ravnati tako kot stražarji, ki čakajo na jutro. Nekoč so mes-ta varovali nočni stražarji. Budno so oprezali za sovražniki in tatovi. Komaj so čakali, da vzi-de sonce, da se njihovo odgo-vorno delo konča. Nadzorovali so okolico, niso pa mogli nad-zorovati sonca, ker to ni v njihovi moči. Stražarji niso mogli pospešiti nastanka jutranje zore novega dne.

Krščansko sporočilo je sporoči-lo upanja. Življenje je polno čakanja, toda Bog nas nikoli ne razočara. Vsi smo v čakalnici. Čakanje na Boga ni izguba časa. Blagor človeku, ki čaka na Gospoda. Čakanje na Boga povečuje mojo moč, zato je dobro mirno čakati na Gospo-dovo rešitev (Žal 3,26), saj »tisti, ki zaupajo v Gospoda, obnavljajo svojo moč, vzdiguje-jo trup kakor orli, tekajo, pa ne opešajo, hodijo, pa ne omaga-jo« (Iz 40,31).

Moje obnašanje v času čakanja je odvisno od tega, kaj hočem postati – ali hočem biti goba ali hrast. Goba zraste hitro, čez noč, a tudi hitro izgine in je ni več. Hrast pa raste počasi in vztrajno: dolga leta je treba čakati, da zraste, a sčasoma postane mogočno in močno drevo, ki kljubuje viharjem. Bog želi, da smo kakor hrasti, ki jih je zasadil Gospod (4 Mz 24,6).

Prevod: uredništvo
Vir: medmrežje

dr. Daniel Brkič

Služenje razmnožuje ljubezen

Pristnost in resničnost svojega krščanstva najbolj izkazujem in dokazujem s služenjem. Tisto, kar moram vedeti, ni visoka teologija, ampak preprost Jezusov nauk o služenju. K služenju smo pozvani vsi. Kdor služi, mora imeti srce služabnika. Kdor dela z ljudmi, mora imeti ljudi rad. Ne gre za teoretično krščanstvo, ampak za praktično krščanstvo. Božje merilo na sodbi ob koncu časov bo imelo samo en kriterij – ljubezen. To, kako ravnam z bližnjimi, določa mojo večnost. Ne smem biti v nedeljo kristjan, v ponedeljek pa brezbožnik. V življenju sta samo dva velika trenutka: trenutek rojstva in trenutek, v katerem odkrijemo, zakaj smo se rodili.

Spreobrnjenje pomeni obrniti se od svojega »ega« k Bogu in bližnjemu, ne pa nikoli več ne

grešiti. Spreobrnjenje je stalno vračanje k Bogu. Ko je umiral ostareli kristjan, je rekel: »Ravnokar sem se začel spreobračati!« Spreminjal se je v Kristusovo podobo (2 Kor 3,18). Človek je ustvarjen za dobro, kar je svoboda za ljubezen. Lepo je biti svoboden. Človek je svoboden, če služi. Služenje podarja človeku radost. Radost je znak Božje prisotnosti. Jezus je postavil ljubezen do Boga in bližnjega v središče; ti dve ljubezni sta neločljivi. Božji obraz vidim na obrazu bližnjega. Ljubezen je v središču Božjega srca in je edino merilo vere.

Bog nas je rešil za večno življenje, vendar nas je medtem umestil v čas, da ljubimo in služimo ter tako rastemo v svetosti. Kristjan živi v Kristusu po veri, v bližnjem pa po ljubezni. Bog ne potrebuje naših dobrih del, potrebujejo jih naši bližnji (Martin Luther). Kristjan ne živi zase, ampak za Kristusa in bližnje. Služenje pomnoži ljubezen.

Zgodba znanega ruskega pisatelja Tolstoja govori o revnem čevljarju, ki mu je umrl otrok. Edina tolažba, ki je umirila njegov jok, je bil glas, ki ga je sli-

šal globoko v srcu, in zdelo se mu je, da je Jezusov. Jezus mu je obljubil, da se bo z njim srečal naslednji dan v njegovi čevljarski delavnici. Zato se je čevljar odpravil na delo z velikim pričakovanjem že zgodaj zjutraj. Med delom je ves čas skozi okno pozorno opazoval ljudi, ki so šli mimo. Med njimi je najprej opazil zelo utrujenega in izčrpanega starčka, ki je nosil lopato za odmetavanje snega. Potem je šla mimo uboga ženska, ki je v svojem naročju držala premalo oblečenega otroka, ki je trepetal zaradi mraza. Tej je sledila revna in lačna starka, ki se je pogajala glede cene za eno sólo jabolko. Čevljar je vsakega prijazno pozdravil in ga ogovoril ter mu dal z veselim srcem hrano, oblačilo in mu ponudil gostoljubnost, a ni nikjer videl Jezusa. Zato se je zvečer razočaran in s težkim srcem vrnil domov ter se spraševal, zakaj ni srečal Jezusa. Imel je lépo navado, ki je bila več kot le običaj, da je, preden je legel v posteljo, prebral nekaj iz evangelija. Njegove oči so se zaustavile na odlomku, v katerem Jezus pravi: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših, ste meni sto-

rili.« Čevljar je dojel, o čem govori evangelij. Jezus ni stal pred njim v svoji podobi, ampak je prišel k njemu po ljudeh, ki so bili v potrebi in jim je čevljar z veseljem pomagal. Od takrat se ni več spraševal, da bi rad videl in srečal Jezusa. Spoznal je, da služenje razmnožuje ljubezen.

Kristjani smo vsak dan poklicani k dejanjem ljubezni. Če nekdo ne želi služiti, tudi sam ne bo poslužen. Če nekdo ne želi ljubiti, tudi sam ne bo ljubljen. Če nekdo ne želi odpustiti, tudi njemu ne bo odpuščeno. Če nekdo ne želi biti prijatelj, bo kmalu tudi sam ostal brez prijateljev. Če nekdo ne daje velikodušno, bo tudi sam ostal brez vsega. Če nekdo ni usmiljen do drugih, tudi sam ne bo deležen usmiljena. Božji blagoslovi vključujejo našo odgovornost.

Ne smem se zadovoljiti s tem, da sem svet, kajti kaj mi koristi svetost, če sem nekoristen. Bog ima svete angele že v nebesih. Na svetu sem zato, da s svojim talentom služim, delam in tudi pogrešim. Druga skrajnost je sprenevedanje. Slišal sem za samoljubnega verni-

ka, ki mu je uspevalo, da se je v cerkvi pretvarjal in se delal za poštenega in pobožnega, medtem ko je vse druge obsojal. Bil je spretni nedeljski svetohlinec. Ko se je oglasil, je je govoril tako, kot da iz njegovih ust leti sveto perje. Ker je postalo njegovo početje za obiskovalce nevzdržno, mu je pristopil pastor in mu diskretno prišepnil:

»Še bolj odpri svoja sveta usta, da vidim tvoj iztrebek!« Ne smem biti v nedeljo kristjan, v ponedeljek pa brezbožnik. Na svetu sem zato, da ljubim in služim. Služenje razmnožuje ljubezen.

Nekega študenta umetnosti je bilo strah, da ni talentiran, da ni dovolj spreten in sposoben.

Profesor mu je rekel: »Ne pozabi, da je svet lepši zato, ker Michelangelo ni obupano govoril: Oh, kakšna škoda; nikoli mi ne bo uspelo doseči najvišjega stropa na svetu!« Ker je Michelangelo svoj talent razvijal in ga uporabljal, so njegove stropne poslikave s petsto dvajsetimi kvadratnimi metri fresk v sikstinski kapeli najmo-

gočnejše delo v zgodovini zahodne umetnosti in veljajo za najzahtevnejši Michelangelov podvig. Uporabljajmo svoje talente služenja; natanko tiste, ki jih imamo. Gozdovi bi bili grozeče tihi, če bi v njih pele samo tiste ptice, za katere mi mislimo, da so najboljše. Ne pozabimo – služenje razmnožuje ljubezen.

A. A. Ronshausen

Zbudimo se iz »laodikejskega« dremeža!

A. A. Ronshausen je bil ameriški duhovnik in pisec krščanskih člankov, ki je živel sredi 20. stoletja.

Velik greh poslednjih dni je »laodikejska« mlačnost, ki pomeni biti »ne vroč ne mrzel« (Raz 3,15). Svet je sicer grešen in brezbožen, ampak današnji boj se bije za Cerkev.

»Laodikejstvo« je duhovna ohromelost. Je odstop od prvotne ljubezni. Je preusmeritev od prvotne gorečnosti k mlačnosti. Je način bivanja in ni samo nek posamični greh. Gre za največjo zvijačo pekla, saj ima obliko življenja, a v sebi nosi smrt. Biti »laodikejski« pomeni ne biti mrzel niti vroč, torej mlačen, kar se kaže tako v mlačni ljubezni kot v mlačnih dejanjih.

»Laodikejstvo« se kaže v negotočem bogoslužju, v ravnodušnih molitvah, v brezbržnosti do duhovne »nesadonosnosti«, v samozadovoljstvu in v brezdelju, v skopem dajanju finančnih darov, v odporu proti delu za Boga, v nepožrtvovalnem odnosu do bližnjih in Cerkve, v pomanjkanju duha pričevanja in nenazadnje v pomanjkanju mučeništva.

»Laodikejstvo« je podobno veri oziroma hoji za Bogom, vendar brez bremen, brez gorečnosti, brez duha. V resnici »laodikejstvo« ni hoja za Bogom, ampak je hoja brez Boga, hoja zavedenih ljudi, obsojenih na smrt namesto pripravljenih za nagrado. In vse te zle sadove mlačnosti napaja duh »laodikejstva«.

»Laodikejstvo« je velika prevara, tako kot vse hudičeve iluzije, in tu leži največja nevarnost. Ne spodkopava zunanjih znakov pobožnosti in ne spreminja prepričanja o lastnem odrešenju. Zato se oseba ne zaveda, v kakšnem dejanskem duhovnem stanju se nahaja. Zadovoljna je s stanjem, v katerem je. Ne čuti nobene potrebe za duhovno

spremembo. Zanaša se na svojo vero, ne da bi se zavedala, da je v Gospodovih očeh vsa uboga, slepa in naga. Je verna, vendar to je vera, ki jo naš Gospod sovraži, zato jo bo izpljunil iz svojih ust (Raz 3,16).

Ali obstaja zdravilo?

Da, obstaja zdravilo. Jezus nam ga razodeva v knjigi Razodetja 3,18, kjer pravi: »Svetujem ti, da kupiš od mene zlata, v ognju prečiščenega.« Zlato v Svetem pismu vedno predstavlja simbol pristnosti, neponarejenosti. Če bom sprejel omenjeni Jezusov nasvet, zame obstaja upanje. Jezus stoji pred vrati mojega srca in trka. Pomembno je opozoriti, da Jezus ne stoji notri, ampak zunaj. In če kdo sliši (in uboga) njegov glas in odpre vrata, bo Jezus vstopil in večerjal z njim (Raz 3,20).

Ubogajmo njegov nasvet, ki ga je dal Cerкви v kraju Laodikeja: bodi goreča in se spreobrne, odvrni se od mlačnosti, pokesaj se, vrni se k prvotni ljubezni. Obnovi binkoštno gorečnost, čistost in moč. Ponižaj se v globokem kesanju.

Teologi se strinjajo, da se krščanstvo danes nahaja v stanju laodikejske Cerkve. Zato nam Kristus pravočasno pošilja to sporočilo. Ga bomo poslušali?

Edino le prebujenje, izprošeno z gorečimi molitvami in poslano od Boga, nas lahko reši pred duhovnim izumrtjem. Na obzorju časa se dvigajo nevihtni oblaki. Sedaj ni časa za spanje, za udobje, za sproščenost. A je današnji čas namenjen temu, da ga preživimo brez želje po pričevanju, brez gorečnosti, brez molitve in vere, brez klicanja Boga?

Ali smo izgubili občutek za posredniško molitev? In konec koncev, ali morda mislimo, da bo šele potem, ko bomo kapitulirali in izgubili upanje ter prenehali moliti, Bog odgovoril? Bog je obljubil, da če se bomo ponižali, nas bo povišal, in to je celo dvakrat zapisano v novi zavezi Svetega pisma (Jak 4,10; 1 Pet 5,6). Da, če se bomo spreobrneli, bomo deležni Božjega obiska (Raz 3,20).

Božje obljube niso zastarale. Boga ne smemo omejevati. Ne smemo omejevati niti naše

vere. Zakon vere in molitve še vedno deluje. Če se držimo te obljube in se spreobrnemo, lahko še vedno uresničimo Božjo voljo in smo priče čudežem in znamenjem v Jezusovem imenu. Namreč, vsemogočni, vsevedni in povsod pričujoči Božji Duh s svojo močjo izpolnjuje Jezusove učence tudi danes.

Ko bo Sveti Duh odnesel svojo nevesto, bomo imeli dovolj časa za počivanje, do takrat pa: »Trgujte, dokler ne pridem« (Lk 19,13). Kaj bi se zgodilo, če bi se Cerkev nehala gostiti in bi se začela postiti, če bi zapustila jedilnico in se umaknila v zgornjo izbo, če bi prenehala dvomiti in se bati in začela moliti in verovati?

Ali ni problem današnjega časa v Cerkvi, ki ne moli in ki ne veruje? Če bi Cerkev ubogala Jezusa, se vrata pekla ne bi tako na stežaj odpirala... Ali se bomo samo pogovarjali in nič storili? Ali bomo samo govorili o Božji obljubi, da bo Jezus stopil k nam in večerjal z nami, pa se ne spreobrnili in mu odprli vrat? Ali si sploh želimo prebujenja in duhovno obnovo, preden pride Jezus?

Nobena cena ni previsoka. Nobena žrtev ni prevelika. Bog ne bo razočaral Cerkve, ki na kolenih moli in joče iz ljubezni do izgubljenih duš. Kakšne velike stvari bi se zgodile, če bi bila Cerkev obremenjena s posredniško molitvijo za zveličanje duš in bi pretakala solze kakor v porodnih bolečinah!

Človečnost omahuje v vrtincu kaosa, teme in groze. Kot Cerkev si ne moremo privoščiti, da bi spali sedaj, ko se po svetu razrašča vse večje zlo. Kmalu bo prepozno, da bi kaj storili. Zato ne smemo zapasti v »laodikejsko« apatičnost. Če ne bomo molili – ali obstaja sploh še kakšen drug izhod? Če ne bomo molili in se spreobrnili, ne bomo deležni Jezusove zmage in prestola (Raz 3,21).

Kaj je vzrok brezbržnosti, ki nas ropa vere, upanja in poguma, da bi molili za prebujenje in delovanje Svetega Duha? Ali je v Bogu ali hudiču? Ali je morda v nas? Kaj je razlog tega nevarnega obnašanja in razmišljanja, ki nas kot strup navdaja z »laodikejsko« mlačnostjo, togostjo in nevero, s čimer posledič-

no hromimo tudi brate in sestre, torej Cerkev? Če sem mlačen, me Jezus svari: »Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust.« (Raz 3,16)

Bog sprašuje: »Ali bo Sin človekov, ko pride, našel vero na zemlji?« Zato moli, kristjan, moli! »Gospod, iztrgaj nas iz otopelosti! Zbudi nas iz spanja!«

V Lukovem evangeliju 18,8 nas

Prevod: uredništvo

Rebeka Jovanović

Le v Bogu počivaj, moja duša

Včasih se sprašujem, katera svetopisemska vrstica mi je najlepša. Odločitev je težka, vendar se mi zdi, da je v času, v katerem živimo, trenutno najprimernejša za vse nas iz Janezovega evangelija 14,1, kjer pravi takole: »Vaše srce naj se ne vznemirja.«

Te besede so zelo spodbudne, kljub temu so naša srca velikokrat vznemirjena, napeta in polna strahov.

Obdaja nas duh tega sveta, zato postajamo nemirni, razdražljivi, napeti, utrujeni in na koncu največkrat nezadovoljni in prazni.

Nobena materialna dobrina nas ne more trajno zadovoljiti. Le Bog je tisti, ki človeka umiri in poteši.

Psalmist David je v 62. psalmu zapisal: »Le v Bogu počiva moja duša.«

Pri Bogu je kraj, kjer se naša duša lahko napije Božje ljubezni, je mesto, kjer nas Božji Duh napolni z veseljem in radostjo, je prostor, kjer Božja moč celi

in ozdravlja notranje rane. Počitek, ki ga omenja Jezus, pomeni doživetje Božje bližine, uživanje v skupnosti z nebeškim Očetom, ki se zavzame za svoje otroke, za vsakega, ki mu je pripravljen odpreti svoje srce.

Včasih želimo skriti drug pred

drugim, da smo brez moči in da smo se znašli pred visokim zidom, toda naš dragi Odrešitelj, Jezus, vidi naša zlomljena srca, vidi ovire v naših življenjih, zato je prav danes priložnost, da mu vse to predamo in preživimo preostanek dneva umirjeni in potolaženi.

dr. Daniel Brkič

Farizej Simon, grešnica, Jezus in jaz

Nekdo izmed farizejev ga je (Jezusa) prosil, naj jé z njim. Ko je stopil v farizejevo hišo, je sédel za mizo. In glej, ko je neka žena, ki je bila v mestu grešnica, izvedela, da je v farizejevi hiši pri mizi, je prinesla alabastrno posodo dišavnega olja in vsa objokana od zadaj stopila k njegovim nogam ter mu jih začela močiti s solzami. Brisala mu je noge z lasmi svoje glave, jih poljubljala in maznila z oljem. Ko je to videl farizej, ki ga je povabil, je sam pri sebi dejal: »Ko bi bil ta prerok, bi vedel, kdo je ženska, ki se ga dotika, in kakšna je; vedel bi, da je grešnica.« In Jezus mu je odgovoril: »Simon, nekaj ti moram povedati.« On pa mu je rekel: »Učitelj, povej.« »Neki upnik je imel dva dolžnika. Eden mu je bil dolžan petsto denarijev, drugi pa petdeset. Ker nista mogla vrniti, je

dolg obema odpustil. Kateri izmed njiju ga bo bolj ljubil?« Simon je odgovoril: »Zdi se mi, da tisti, kateremu je več odpustil.« On pa mu je rekel: »Prav si presodil.« In obrnil se je k ženi in rekel Simonu: »Vidiš to ženo? Ko sem stopil v tvojo hišo, mi nisi ponudil vode za noge; ta pa mi je s solzami zmočila noge in jih obrisala s svojimi lasmi. Poljubil me nisi; ta pa ni nehala poljubljati mojih nog, odkar sem prišel. Glave mi nisi mazilil z oljem; ta pa mi je z dišavnim oljem maznila noge. Zato ti povem: Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila; komur pa se malo odpusti, malo ljubi.« Njej pa je rekel: »Odpuščeni so tvoji grehi!« Tedaj so tisti, ki so bili z njim pri mizi, začeli pri sebi govoriti: »Kdo je ta, ki celó grehe odpušča?« On pa je rekel ženi: »Tvoja vera te je rešila! Pojdi v miru!« (Lk 7,36-50)

V današnjem svetu velja načelo, da dobre novice niso novice – »good news are no news«. Zato evangelij, ki je najboljša novica, ni atraktiven. Prebrali smo eno najlepših objav Božjega usmiljenja in ljubezni. Evangelist Luka je postavil Jezusa v

nenavadno okolje, v farizejevo hišo. V zgodbi imamo trikotnik odnosov: farizej Simon, neimenovana grešnica, Odrešenik Jezus.

Farizeji so bili verska stranka, ki je zahtevala rigorozno izpolnjevanje verskih predpisov. Lepo, da je farizej Simon pripravil večerjo za Jezusa in ga povabil k sebi domov. Vendar je bilo neobičajno, da je v takšno družbo vstopila nepovabljen ženska, ki je bila v mestu znana kot grešnica. S sabo je prinesla dišavno olje. Premožne Judinje so nosile majhne stekleničke dišavnega olja na verižici okoli vratu kot obesek. Ženskam je bilo toliko do tega, da jim je bilo dovoljeno nositi takšen obesek okoli vratu celo ob sobotah. Ona je prinesla kar polno alabastrno posodo dišavnega olja, čigar vrednost je bila kakih 400 zlatnikov.

Prisotni niso za mizo sedeli, ampak so ležali na nizkih ležalnikih, naslonjeni na levo roko, z glavo obrnjeni proti mizi, medtem ko so bile njihove noge usmerjene navzven. Pred tem so gostje sezuli svoje sandale. Zato je lahko ta ženska stopila

k Jezusovim nogam. Običajno so gostom mazilili z navadnim olivnim oljem glavo zaradi izsušene kože na vročem soncu, ne pa nog. Preseneča tudi to, da je ta ženska razpustila svoje lase pred tujimi moškimi. Takšna neprimerna gesta je bila dovolj velik razlog za razvezo zakonske zveze. Še bolj preseneča, da je začela Jezusu maziliti in poljubljati njegove noge. Izvirnik pove, da jih ni poljubila samo enkrat, ampak da jih je poljubljala znova in znova. Vse, kar je naredila Jezusu ona, bi moral narediti Simon. Njena netipična dejanja so bila nedopustna in pohujšljiva. Njeno početje je bilo zaradi erotičnega naboja toliko škandalozno, da si je upal to zgodbo umestiti v evangelij samo Luka, ki ni bil Jud. Drugi so jo izpustili. Tudi farizej Simon je imel hude težave s konceptom Boga, ki to dopušča.

Grešničin prihod v Simonovo hišo ni bil slučajnost. Jezusu je dal priliko, da okorelemu svetohlincu pokaže, kakšno je Božje srce, za Simona pa je bil grešničin prihod prilika, da preveri Jezusa. A ker se je Jezus obnašal drugače od njegovih

konceptov, je vnaprej in brez utemeljitve zaključil, da Jezus ni pravi prerok, učitelj in Mesija. Simon je grešnico prezrl in se je od nje distanciral. Ven je ni vrgel samo zato, ker je preverjal (testiral) Jezusa in čakal, kaj bo naredil. Pomislil je: »Če bi Jezus vedel, kakšna je, bi ukrepal.« Simonu je bil najpomembnejši zakon, Tora, ne pa človek. Rabini so učili, če vstopi v hišo grešnik, postane cela hiša nečista. Nekateri farizeji so celo pretiravali in rekli, da jo je bolje zrušiti do tal in zgraditi novo.

Ko Bog ne more doseči, da Jezusa spoštujejo sveti, stori, da to počnejo grešniki. Svetohlinski farizej je postavil pravila nad ljubezen, moraliziranje nad Božjo milost. Ko je vstopila v hišo grešnica, jo je Simon v svojih mislih presojal. Dostojevski je zapisal: »Če bi imele skrite človeške misli vonj, bi se po svetu razširjal tako neznosen smrad, da bi se ljudje od takšnega smradu zadušili in umrli.« Cerkev ne sme o Bogu govoriti tako, da se na koncu ljudje bojijo Boga bolj kot hudiča. Če krščanstvo postane religija, vodi v pogubo, v ideološki apartheid, ki ločuje ljudi na vre-

dne in nevredne, svete in grešne, čiste in nečiste, naše in ostale.

Na nek način je grešnica Simonu prišla prav in mu je bil njen greh dobrodošel. Nudila mu je priložnost, da v primerjavi z nje-no grešnostjo pokaže svojo pravičnost. Svetohlinska pravičnost ima potrebo po grešnikovi bližini, ker ob tem lahko izvede spektakel svoje pobožnosti in pritegne pozornost. Lahko se postavi v izložbo in pričakuje občudovanje. Jezus je edini videl v srce obeh. Simon je bil toliko zaverovan vase, da je bil prepričan, da je popoln. Toda kot gostitelj ni naredil niti osnovnega. Gostu Jezusu ni ponudil niti vode za noge, grešnica pa mu jih je umila s svojimi solzami in jih brisala s svojimi lasmi. Takrat so zaradi vročine in prašnih poti gostu umili noge iz olivke, kar ni bil samo znak gostoljubnosti, ampak dolžnost. Simon tega ni naročil niti služabniku. Simon za dobrodošlico Jezusa ni niti poljubil, grešnica pa mu je poljubljala noge.

Človek misli, da si lahko odrešenje prisluži na tri načine: na način sužnja, plačanca in sina.

Suženj dela iz strahu pred kaznijo, plačanec misli na zaslužek in nagrado, sin, ki očeta ljubi, pa dela iz ljubezni.

Jezus Simonu ni ničesar očital niti ga ni prepričeval. Vedel je, da bi Simon to odklonil in bi postal razjarjen. Vedel je, da bi s tem izzval spopad. Raje se je odločil Simonu povedati kratko zgodbo, pedagoško priliko. Simon je nauk iz prilike razumel pravilno, in sicer, da je bolj hvalježen tisti dolžnik, kateremu je več odpuščeno. Jezus mu je dal priložnost, da sodi like iz zgodbe, ker je to lažje, kot pa obsoditi sebe. Simon je like iz Jezusove prilike presodil pravilno. Jezus mu je na lep način omogočil, da bi videl sebe, a se žal ni. Videl je samo grešnico in Jezusovo popuščanje. Kaj pa je videla grešnica? Ona je videla samo Jezusa; ona ni videla ne Simona ne ostalih prisotnih na obedu. Vsa se je prepustila Božjemu usmiljenju in ljubezni. Kaj pa je videl Jezus? On vedno vidi vse. Videl je Simona in njegovo srce, in videl je tudi grešnico in njeno srce. Videl je Simonovo duhovno slepoto in grešničino duhovno slepoto. Zanj ni bil nihče od njiju boljši

ne slabši. Ni obsodil ne Simona ne grešnice, čeprav je sam brez greha. Pravzaprav je Jezus dal lekcijo Simonu in ne grešnici. Njej je grehe odpustil, Simonu pa je odpiral slepe oči in zaprto srce.

Zanimivo, da Jezus od Simona ni zahteval, naj se primerja z njim. To bi bilo nevzdržno. Stati pred edinim, ki je brez greha, in uvideti svoj greh, je neznosno. Jezus ne zahteva neizvedljivega in nemogočega, ne povzroča travm in občutkov krivde, ne pogojuje, ne ponižuje, ne ustrahuje ... Jezus ve, da je brez Božje milosti stati s svojo grešnostjo pred Svetim nevzdržno. Simon bi se stopil kot vosek na soncu. Kako kruti znamo biti mi, ko od bližnjih zahtevamo in pričakujemo več kot od sebe. Kako neizprosni, trdosrčni in nepopustljivi smo. Kako malo vemo o Božjem sočutju in usmiljenju. Jezusu ni težko odpuščati; to pa zato, ker on neskončno ljubi. Najtežje je bilo Simonu; to pa zato, ker on ni ljubil. Stalno je meril duhovni utrip drugim. Farizejsko slepo srce nehote sovraži Božjo milost. Grešnica ne le da se je kesala; njene solze so bile jok

ljubezni do Jezusa. Njene geste so pokazale, kaj čuti v srcu. Jezusa je tako nujno potrebovala, da ji je bilo vseeno, kaj o njej govorijo ljudje. Premagala je vse družbene in verske ovire, norme in predsodke. Nihče ji ni mogel zaustaviti. Ob Jezusu se je počutila vredna, sprejeta in ljubljena. Evangelist je naglasil, da gre za neko žensko. Ostala je brez imena. Čeprav v zapisu nima imena, ima najlepše ime. Ime ji je kesanje, spreobrnjenje, močna vera in velika ljubezen.

Simon je Jezusa povabil na obed, a mu ni dal prvega mesta. Povabil ga je zato, ker so ga drugi smatrali za preroka, on sam pa je vanj dvomil. Povabil ga je kot svojega gosta, ampak mu ni pokazal niti osnovnih znakov gostoljubja.

Današnji evangeljski odlomek postavlja pred oči dva različna svetova; farizejev in grešničin. Simon je bil zagrenjen in suženjski vernik religije, slep za Božjo ljubezen. Je predstavnik tistih, ki hočejo življenje in svet urediti po svojih načelih, predpisih in po svoji tradiciji. V tujem očesu je videl iver, v svojem pa ni videl bruna, grede. Simon se

je trudil vrniti svoj dolg Bogu s svojo pravičnostjo, grešnica pa je Božji dar odpuščanja sprejela. Simon bi moral spoznati, da problem ni ne v grešnici ne v Jezusu, ampak v njem samem; to pa zato, ker se je smatral za neoporečnega pravičnika, ki si je vzel pravico ocenjevati grešnico in Jezusa ter izrekati svojo presojo. Ko gre za svetohlince, je Jezus nepopustljiv. Grešnica sploh ni prosila za odpuščanje, a jo je Jezus vseeno razglasil za svobodno. Medtem ko je bil svetohlinec bližje peklu kot javna grešnica, kajti nenavadno je, da je Bog bližji grešnikom kakor pobožnjakarjem; resnični svetniki namreč nikoli ne izgubijo izpred oči svoje grešnosti. Naposled so Jezusa prijeli ravno svetniki in ne grešniki. Simon ni vedel, kaj je ljubezen, ona pa je močno ljubila. C. S. Lewis je zapisal, da lahko svojo ljubezen zaščitimo in jo ljubosumno varujemo samo zase, jo čuvamo kot nedostopno in nedotaknjeno, jo zapakiramo v škatlo ter jo shranimo na varno mesto. Lahko jo položimo v krs-to svojega egoizma in jo hermetično zapremo. Toda kaj se bo zgodilo z našo ljubeznijo? Drži, ne bo ranjena in prizade-

ta, toda postala bo hladna, trdosrčna, neuporabna, osamljena in mrtva. Največja tragedija je, da takšna ljubezen ne sodi v nebesa, ker je narava nebes drugačna. Edino mesto, kjer bo takšna ljubezen dokončno zaščitena od vseh lastnosti ljubezni, je samo eno – pekel. Jaz najraje občudujem lepoto Božje milosti. Omenjena grešnica iz Simonove hiše in desni razbojnik z Golgote bosta moja tovariša v slavi neba, ne pa kak svetniški pobožnež.

Ostaja odprto vprašanje, zakaj je Jezus Simonu povedal primerno priliko? Povedal mu jo je zato, da bi se Simon v njej prepoznal. Ker se ni, mu je rekel konkretno: »Vidiš to ženo?« Jezus mu je predočil kot dober zgled ravno tisto grešnico, na katero Simon ne bi niti pljunil. S tem je Simona pozval k spremembi lastnega pogleda, lastnih stališč. Zato je omenjen glagol »vidiš« (gr. blepeis). Hotel mu je povedati, da je duhovno slep. Helen Keller, gluhonemo in slepo pisateljico, ki je naredila doktorat znanosti, so vprašali: »Ali mislite, da je slepota najhujša nesreča, ki lahko doleti človeka?« Odgovorila je: »Naj-

hujša nesreča, ki lahko doleti človeka, je, da ima zdrave oči, pa ne vidi!« Povsem drugače je bilo z grešnico. Jezus ji je rekel: »Odpuščeni so tvoji grehi ... Tvoja vera te je rešila. Pojdi v miru!« Dal ji je odvezo in ji obljubil duhovno blagostanje. Nas pa je poučil: »Odpuščeni so njeni mnogi grehi, ker je močno ljubila. Komur pa se malo odpusti, malo ljubi.«

Zgodba me postavlja pred odločitev, ali bom hodil po poti obsojanja ali ljubezni, po poti religije ali Jezusovega krščanstva? Na koncu ni več besed o Simonu in grešnici, ampak o meni. Ne zvem, ali je Simonu uspelo. Jezus je grešnico do spreobrnjenja pripeljal, Simon pa tega ni dovolil. Ni dovolj biti samo v Jezusovi bližini. Tudi Simon je bil, a je bilo njegovo srce daleč. Bog ne želi, da se kdorkoli izgubi; ne farizej Simon ne grešnica ne jaz, ker smo vsi njegovi.

V vseh religijah, tudi v islamu, Bog grešnika in greh sovraži, medtem ko samo krščanski Bog grešnika ljubi, čeprav njegov greh sovraži.

**KRATKE MOLITVE SO ZA BOGA DOVOLJ DOLGE. NAŠA
MOLITEV NE POTREBUJE DOLŽINE, AMPAK MOČ.**

C. H. SPURGEON

**NAMEN MOLITVE NI VPLIVATI NA BOGA,
AMPAK SPREMENITI ZNAČAJ TISTEGA, KI MOLI.**

SØREN KIERKEGAARD

MNOGI SE SPOVEDUJEJO, MALO PA SE JIH KESA.

EMILIJAN IZ SIMONOPETRA

**DANES JE NAJVEČJA SKUŠNJAVA,
DA BOLJ IŠČEMO POSEBNA DOŽIVETJA,
KOT PA PREPROSTO VERO, KI ZAUPA BOGU.
KDOR ZA VSAKO CENO HOČE NEKAJ DOŽIVETI,
MISLI BOLJ NASE KAKOR NA BOGA;
KDOR PA SE V VERI POTOPI V BOŽJO BESEDO,
SE USMERJA NA BOGA IN JE OD NJEGA PREVZET,
NE GLEDE NA OKOLIŠČINE.**

CHRISTOPH SCHÖNBORN

**REVOLUCIJA SPREMINJA VSE,
RAZEN ČLOVEKOVEGA SRCA.
SPREMENI GA LAHKO SAMO SVETI DUH.**

C. H. SPURGEON

Letnik 35, številka 7-8/2019

VODE POČITKA

REVIJA ZA EVANGELIJSKO DUHOVNOST

Izdaja zavod

**COLLEGIUM
EVANGELICUM**
teološko-pastoralni inštitut

Naslov: Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto
Matična številka: 7290624

Ureja uredniški odbor.

Urednik: mag. Peter Golob

Odgovorni urednik: dr. Daniel Brkič

Jezikovni pregled: Tabita Jovanović, univ. dipl. slov.

Oblikovanje in grafična priprava:

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Digitalni tisk:

Špes, grafični studio, d.o.o.

Naslov uredništva in naročila:

Revija Vode počitka

INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM

Trdinova ulica 27

8000 Novo mesto

Kontakt:

telefon: 07/334-13-41

gsm: 041/373-505

e-naslov: evc@siol.net

Revija se financira s prostovoljnimi prispevki in z donacijami. Prevodi, prispevki, lektura, oblikovanje in vsa priprava za tisk so brezplačni. Avtorji so se odpovedali honorarju.

Prostovoljne prispevke za stroške izdelave revije Vode počitka lahko nakažete na transakcijski račun pri NLB št.: 0297 0026 2335 307, prejemnik INŠTITUT COLLEGIUM EVANGELICUM, Trdinova ulica 27, 8000 Novo mesto.

ISSN (tiskana izdaja):
1855-2854

ISSN (spletna izdaja):
1855-2862

UDK: 274(497.4)

Revija Vode počitka je na voljo tudi v digitalni obliki na spletni strani:

www.evangelijska-cerkev-nm.si

Svetopisemska besedila so vzeta iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 2003 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane. Razen če ni ob navedku zapisano drugače.

